

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologiae Speculativæ Scholasticis Prælectionibus Et Exercitiis Accommodatæ Libri IV

Haunold, Christoph

Ingolstadii, 1678

Contr. II. Quid ponatur vi Verborum sub speciebus Vini.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82733)

verum dicere phrasi scholastica & metaphysica, transeat antecedens : attento conceptu vulgari, quem Concilium magis præ oculis habuit, nego.

Obijciunt 2. Ergo conversio Eucharistica non est merè substantialis, sed partim substantialis partim accidentalis. Probat sequela. Nam panis convertitur in omne illud, quod vi verborum ponitur : atqui id quod vi verborum ponitur, partim est substantia, nempe materia prima, partim accidentia, nempe organa. Respondet Vasquez concedendo sequelam : neque Tridentinum negavit intervenire etiam conversionem accidentalem ex parte termini ad quem. Verum neganda est sequela ex duplici capite : primo, quia in illud solum fit conversio, quod formaliter succedit termino à quo in munere & officio : hoc autem convenit soli substantia Corporis Christi, non accidentibus. 2. quia in illud solum fit conversio, quod immediate pugnat cum termino à quo in ordine ad tertium : atqui accidentia Christi non pugnant immediate cum substantia panis in ordine ad accidentia panis, sed præsupponunt materiam primam immediate pugnantem.

CONTROVERSIA II.

Quid ponatur vi verborum sub speciebus vini.

80. **DICO 1.** In sententia communiore Medicorum & Physicorum, quod sanguis in corpore non sit animatus, sed habeat formam substantialem ultimam contradistinctam ab anima, vi verborum ponitur non solum materia, sed etiam illa forma substantialis, accidentia autem concomitantur. Probat. Nam in hac philosophica sententia vox *Sanguis* non significat materiam organizatam, sed significat naturam substantialem, importantem utramque partem aquiliter in recto, sicut lac, vinum, aqua. ergo ad veritatem verborum consecrationis non minus necesse est poni formam sanguinis, quam materiam.

DICO 2. In sententia asserente Sanguinem animari, philosophandum est de sanguine, sicut philosophati sumus de Corpore Christi, nempe, quod sanguis sonet partem organizatam, ad eoque importet materiam in recto, & organizationem accidentalem in obliquo : vel si quis mavult cum Lugone dicere, rō Corpus abstrahere ab organizatione substantiali & accidentali, etiam in præfenti eodem modo philosophabitur.

CONTROVERSIA III.

Quomodo Divinitas & Personalitates divine existant in Eucharistia.

81. **C**ertum est, propriè & formaliter loquendo, Divinitatem non poni in Eucharistia,

cum jam ante consecrationem ibi sit, nec vi consecrationis accipiat novam vocationem, sicut Corpus Christi.

Dubitatur aliqui, an Verbum significetur formaliter & vi verborum ut præfens, adeo ut si per impossibile non existeret ubique, deberet vi verborum esse præfens.

Dicendum est, Verbum tantum esse præfens per concomitantiam, propter admirabilem illius cum Corpore & anima conjunctionem.

82. Obijciunt 1. Pronomen *Meum* significat corpus haberi & possideri à Personalitate ac subsistere : ergo significatur formaliter Personalitas. 2. rō *Meum* adhuc verificatum iri, etiamsi nec unio nec Personalitas esset præfens ipsis accidentibus Eucharisticis. Ratio est, quia ex recepto modo loquendi & usurpandi pronomen *Meum*, ad hoc ut aliquid sit meum, sufficit, esse mihi à parte rei conjunctum eà conjunctione (sive physica sive morali aut civili) vi cuius dicitur esse *meum*, etiamsi ego non existam ibi, ubi est illud quod dicitur meum. Sic Pater audiens nomen Filij sui Francisci, potest dicere : est meus filius, ubicunque ille sit, & ita inscribimus Epistolas : Meo fratri ; cognato &c.

Replicabis. Ergo eodem modo posset quis dicere, ad verificanda verba consecrationis, non esse opus poni sub speciebus ullam organizationem, sed sufficere, si ponatur ibi materia prima, quæ habeat à parte rei alibi sibi unitam organizationem, consequens nemo admittit. 2. Negando sequelam & paritatem : disparitas desumitur ex usu communi hujusmodi vocabulorum & locutionum, quibus volumus significare, in illo loco non solum esse subjectum, sed etiam formam à qua denominatur sub illo vocabulo quo tunc utimur, v. g. si quis diceret : *hic est frigidus aer* : non censeretur verum dicere, si aer hic existens alibi replicatus haberet frigus, sed deberet hic habere frigus, & sic de alijs, præsertim formam physicam importantibus concretis. Ita planè Christus cum invitaret Apostolos ad manducandum, dicendo : *accipite & comedite : hoc est corpus meum*, decepisset Apostolos, si illis tantum porrexisset Materiam primam sui corporis ; nam illud quod formaliter voluit exprimere, erat Corpus, sicut quando dixit : *Caro mea verè est cibus*. Vnde Apostoli meritis supposuerunt, se comedere carnem Christi : nemo autem diceretur comedisse carnem, qui comederet materiam primam alibi affectam formà carnis : jejunium certè non violaret.

Obijciunt 2. In sententia quod sanguis non animetur, sanguis habet suam subsistentiam specialem, & illam ut talem importat : ergo illius subsistentia poni debet vi verborum : sed subsistentia sanguinis Christi est ipsum verbum : ergo vi verborum debet saltem in calice existere Personalitas Verbi. 2. Quando loquimur de sanguine ut est pars hominis, non importatur subsistentia, sed præcise natura, alioquin non posset

I. I. I.

cum